

Art. 16. 1. Jednostka może uzyskać pomoc, o której mowa w art. 15 ust. 3, po złożeniu wniosku określającego rodzaj przedsięwzięcia i spodziewane korzyści ekonomiczne wraz z niezbędną dokumentacją uzasadniającą wnioszek.

2. Wniosek powinien być rozpatrzony przez Fundusz w terminie dwóch miesięcy od dnia jego złożenia.

3. Środki finansowe mogą być przekazane na realizację przedsięwzięcia, którego podjęła się jednostka, po sporządzeniu i podpisaniu umowy z Funduszem określającej zakres i harmonogram tego przedsięwzięcia.

4. Jednostki, które uzyskały pomoc w formie dotacji lub pożyczki, są zobowiązane do przedstawiania Funduszowi kwartalnych sprawozdań z rzeczowego i finansowego wykonania zadania.

5. Środki finansowe Funduszu nie mogą być przeznaczane na wynagrodzenia w jednostkach.

Art. 17. Minister Gospodarki, w drodze rozporządzenia, określi:

1) szczegółowe zasady:

- a) wyboru przedsięwzięć, które mogą być dofinansowywane ze środków Funduszu,
- b) udzielania i spłaty pożyczek oraz udzielania dotacji,

2) szczegółowy zakres informacji:

- a) przedstawianych we wniosku, o którym mowa w art. 16 ust. 1,
- b) ujmowanych w sprawozdaniach, o których mowa w art. 18,

3) wzór umowy, o której mowa w art. 16 ust. 3.

Art. 18. Minister Gospodarki składa Radzie Ministrów coroczne sprawozdanie z działalności Funduszu.

Art. 19. Do rozliczeń dotyczących opłaty węglowej nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku

akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640 oraz z 1997 r. Nr 111, poz. 722).

Art. 20. W sprawach dotyczących składek na ubezpieczenie społeczne, na Fundusz Pracy i na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych uregulowanych w art. 2—6 do 31 grudnia 2005 r. nie stosuje się art. 35 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 i Nr 74, poz. 441, z 1990 r. Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 104, poz. 450 i Nr 110, poz. 474, z 1994 r. Nr 84, poz. 385 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17 i Nr 85, poz. 426).

Art. 21. 1. W przypadku nieodpłatnego przekazywania przez jednostki gminom lub innej osobie prawnej zasobów budynków mieszkalnych wraz z towarzyszącymi obiektami infrastruktury technicznej i społecznej na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 października 1994 r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U. Nr 119, poz. 567, z 1996 r. Nr 52, poz. 236 i z 1997 r. Nr 6, poz. 32) termin składania oświadczeń o zamiarze przekazania, określony w art. 3 ust. 1 tej ustawy, przedłuża się do dnia 30 czerwca 1999 r.

2. Jednostki, o których mowa w ust. 1, mogą o wartość bilansową przekazywanych nieruchomości pomniejszyć kapitał zapasowy; w następnej kolejności może być pomniejszony kapitał rezerwowy oraz kapitał rezerwowy z aktualizacji wyceny. Pomniejszenie kapitału zapasowego i rezerwowego następuje z zachowaniem warunków określonych w art. 427 § 4 i 5 Kodeksu handlowego.

3. Przepisu art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. Nr 121, poz. 591 oraz z 1997 r. Nr 32, poz. 183, Nr 43, poz. 272 i Nr 88, poz. 554) nie stosuje się w przypadku określonym w ust. 2, w odniesieniu do zakazu podziału kapitału (funduszu) z aktualizacji wyceny.

Art. 22. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Przezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

736

USTAWA

z dnia 27 sierpnia 1997 r.

o stosowaniu szczególnych rozwiązań podatkowych w związku z likwidacją skutków powodzi, która miała miejsce w lipcu 1997 r.

Art. 1. Ustawa ma zastosowanie do podatników podatku dochodowego:

- 1) od osób prawnych określonych w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób

prawnych (Dz. U. z 1993 r. Nr 106, poz. 482 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 43, poz. 163, Nr 80, poz. 368, Nr 87, poz. 406, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 5, poz. 25, Nr 86, poz. 433, Nr 96,

poz. 478, Nr 133, poz. 654 i Nr 142, poz. 704, z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 34, poz. 146, Nr 90, poz. 405, Nr 137, poz. 639 i Nr 147, poz. 686 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 44, Nr 28, poz. 153, Nr 79, poz. 484, Nr 96, poz. 592 i Nr 107, poz. 685),

- 2) od osób fizycznych uzyskujących przychody ze źródeł, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 43, poz. 163, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 126, poz. 626, z 1995 r. Nr 5, poz. 25 i Nr 133, poz. 654, z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 87, poz. 395, Nr 137, poz. 638, Nr 147, poz. 686 i Nr 156, poz. 776 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 30, poz. 164, Nr 71, poz. 449, Nr 85, poz. 538 i Nr 96, poz. 592)

— którzy faktycznie ponieśli szkody materialne w związku z powodzią mającą miejsce w lipcu 1997 r. na terenach gmin określonych zgodnie z art. 53d ustawy budżetowej na rok 1997 z dnia 21 lutego 1997 r. (Dz.U. Nr 19, poz. 106 i Nr 80, poz. 510).

Art. 2. 1. Stratę, o której mowa w art. 7 ustawy wymienionej w art. 1 pkt 1 oraz w art. 9 ustawy wymienionej w art. 1 pkt 2, poniesioną w roku podatkowym obejmującym lipiec 1997 r. — pokrywa się z dochodu uzyskanego w najbliższych, kolejno po sobie następujących pięciu latach podatkowych.

2. Strata, o której mowa w ust. 1, może być pokrywana w dowolnym czasie okresu pięcioletniego, przy czym kwotę straty, pokrywaną z dochodu uzyskanego w danym roku podatkowym, określa podatnik.

Art. 3. 1. Z zastrzeżeniem ust. 2, kosztami uzyskania przychodów, poza określonymi w ustawach wymienionych w art. 1, są także:

- 1) wierzytelności odpisane jako nieściągalne, uprzednio zarachowane jako przychody należne, których nieściągalność została spowodowana niewypłacalnością dłużnika wskutek powodzi albo
- 2) rezerwy utworzone na pokrycie wierzytelności uprzednio zarachowanych jako przychody należne, których nieściągalność została uprawdopodobniona niewypłacalnością dłużnika wskutek powodzi,
- 3) w bankach oraz w jednostkach organizacyjnych będących podatnikami podatku dochodowego od osób prawnych uprawnionych, na podstawie odrębnych ustaw regulujących zasady ich funkcjonowania, do udzielania kredytów (pożyczek):
 - a) stracone kredyty (pożyczki) pomniejszone o kwotę nie spłaconych odsetek i równowartość rezerw na te kredyty (pożyczki), zaliczonych uprzednio do kosztów uzyskania przychodów, oraz o połowę tej części funduszu ryzyka, w jakiej pokryto nim stracone kredyty (pożyczki) udzielone przed dniem 6 lipca 1997 r. osobom dotkniętym skutkami powodzi, albo
 - b) rezerwy utworzone na pokrycie kredytów (pożyczek), o których mowa pod lit. a), z wyjątkiem re-

zerw utworzonych na pokrycie takich kredytów (pożyczek), które zostały udzielone z naruszeniem prawa, przy czym naruszenie to powinno być stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu,

- 4) poniesione koszty inwestycji rozpoczętych przed dniem 6 lipca 1997 r., a zaniechanych do dnia 31 grudnia 1997 r. w związku z powodzią.

2. Przepisy ust. 1 mają zastosowanie do tej części kosztów, która nie została pokryta odszkodowaniem lub nie została zwrócona podatnikowi w jakiegokolwiek formie, w tym w formie darowizny.

3. W roku podatkowym, w którym podatnicy otrzymali odszkodowanie lub zwrot kosztów, o których mowa w ust. 2, koszty uzyskania przychodów podlegają zmniejszeniu o otrzymane kwoty.

Art. 4. 1. W okresie pięciu lat podatkowych, począwszy od roku podatkowego obejmującego lipiec 1997 r., podatnicy wymienieni w art. 1 mogą korzystać z ulg inwestycyjnych, o których mowa w art. 18a ustawy wymienionej w art. 1 pkt 1 oraz w art. 26a ustawy wymienionej w art. 1 pkt 2, bez konieczności uzyskania, określonych w tych przepisach, wskaźników udziału dochodu w przychodach.

2. Na zasadach określonych w przepisach wymienionych w ust. 1, z ulg inwestycyjnych mogą korzystać również podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych opodatkowani zryczałtowanym podatkiem dochodowym od przychodów ewidencjonowanych, z tym że:

- 1) odliczeń wydatków inwestycyjnych i premii inwestycyjnej dokonuje się od zryczałtowanego podatku dochodowego,
- 2) wysokość odliczeń wydatków inwestycyjnych nie może przekroczyć 30% kwoty podatku przed obniżką, a wysokość premii inwestycyjnej 15% tej kwoty,
- 3) wydatki inwestycyjne i premia inwestycyjna mogą być odliczone od zryczałtowanego podatku dochodowego wówczas, gdy środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne, z którymi są związane odliczenia, są przeznaczone do prowadzenia działalności, z której przychody podlegają opodatkowaniu zryczałtowanym podatkiem dochodowym od przychodów ewidencjonowanych; w tym wypadku wydatki inwestycyjne i premia inwestycyjna, z zastrzeżeniem ust. 3, nie mogą być odliczane od dochodu opodatkowanego przy zastosowaniu skali podatkowej.

3. W wypadku gdy podatnik w roku następującym po roku, w którym dokonał odliczeń wydatków inwestycyjnych, jest opodatkowany wyłącznie przy zastosowaniu skali podatkowej, może odliczyć od należnego podatku premię inwestycyjną w wysokości nie przekraczającej 50 % kwoty odliczeń od zryczałtowanego podatku dochodowego, dokonanych w roku ubiegłym.

Art. 5. 1. Podatnicy, o których mowa w art. 1, mogą dokonywać odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych na zasadach określonych w odrębnych przepisach, przy zastosowaniu stawek określonych w wykazie rocznych stawek amortyzacyjnych zamieszczonych w tych przepisach, podwyższając je o współczynnik:

- 1) nie wyższy niż 4 — w wypadku maszyn i urządzeń zaliczonych do grupy 3—8 Klasyfikacji rodzajowej środków trwałych Głównego Urzędu Statystycznego,
- 2) nie wyższy niż 6 — w wypadku budynków i budowli zaliczonych do grupy 1 i 2 Klasyfikacji, o której mowa w pkt 1.

2. Stawki amortyzacyjne podwyższone, zgodnie z ust. 1 pkt 1, stosuje się do wartości początkowej środków trwałych, w pierwszym podatkowym roku ich używania, a w następnych latach — do ich wartości początkowej, pomniejszonej o dotychczasowe odpisy amortyzacyjne, ustalonej na początek kolejnych lat ich używania. Począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło zrównanie rocznej kwoty amortyzacji, obliczonej według powyższej zasady, z roczną kwotą amortyzacji, obliczoną przy zastosowaniu rocznej stawki amortyzacyjnej nie podwyższonej, dalszych odpisów amortyzacyjnych dokonuje się od wartości początkowej środków trwałych, według rocznej stawki amortyzacyjnej nie podwyższonej.

3. Stawki amortyzacyjne podwyższone, zgodnie z ust. 1 pkt 2, stosuje się w każdym roku podatkowym do wartości początkowej budynków i budowli.

4. Przepisy ust. 1—3 mają zastosowanie do środków trwałych wprowadzonych przez podatnika po raz pierwszy do ewidencji (wykazu) środków trwałych i oddanych do używania w okresie od dnia 1 sierpnia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2000 r.

5. Wydatki na odbudowę obiektów budowlanych, w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lipca 1997 r. o szczególnych zasadach remontów i odbudowy obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych wskutek powodzi (Dz. U. Nr 80, poz. 492), zwiększają ich wartość początkową. Wartość tę mogą również zwiększać wydatki na remont tych obiektów, o ile nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów. Dotychczas stosowane do tych obiektów stawki amortyzacyjne mogą być podwyższone przy zastosowaniu współczynnika nie wyższego niż 4 — w przypadku odbudowy albo nie wyższego niż 2 — w przypadku remontu tych obiektów.

6. W wypadku ulepszenia środków trwałych innych niż obiekty, o których mowa w ust. 5, nabytych lub wytworzonych we własnym zakresie do dnia 6 lipca 1997 r., dotychczas stosowane do tych środków trwałych stawki amortyzacyjne mogą być podwyższone przy zastosowaniu współczynnika nie wyższego niż 3.

7. Wydatki na remont (odbudowę lub odtworzenie) środków trwałych, o których mowa w ust. 6, mogą

zwiększać wartość początkową tych środków, o ile nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów. W tym przypadku przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 6. 1. Podatnicy, o których mowa w art. 1, są obowiązani złożyć w urzędzie skarbowym, właściwym dla nich w sprawach podatku dochodowego, oświadczenie o poniesieniu faktycznych szkód materialnych albo przewidywanej możliwości ich poniesienia — w terminie do dnia 31 października 1997 r. Oświadczenie, poświadczane przez organ gminy, na terenie której wystąpiła powódź, powinno zawierać co najmniej zwięzły opis szkód, bez konieczności dokonywania ich wyceny.

2. W wypadku zniszczenia wskutek powodzi dokumentów niezbędnych do określenia za rok podatkowy, obejmujący lipiec 1997 r., zobowiązania podatkowego, przyjmuje się wszelkie dokumenty oraz zeznania świadków pozwalające na udowodnienie wysokości przychodów, kosztów ich uzyskania, dochodu (straty), podstawy opodatkowania, należnego podatku oraz wysokości odliczeń od podatku. Obowiązek zebrania tych dokumentów i wskazania świadków ciąży na podatniku.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do podatników, których rok podatkowy upłynął przed dniem 1 lipca 1997 r., lecz obowiązek złożenia zeznania wstępnego upływa po dniu 6 lipca 1997 r.

Art. 7. Jeżeli podatnik złoży oświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, w zakresie uregulowanym w niniejszej ustawie nie stosuje się przepisów ustaw wymienionych w art. 1.

Art. 8. 1. Podatnicy obowiązani, na podstawie ustaw wymienionych w art. 1, do wpłacania zaliczek na podatek dochodowy, którzy od początku roku podatkowego do dnia 31 lipca 1997 r. od dochodu wykazanego w deklaracjach na podatek dochodowy za ten okres wpłacili należny podatek wynikający z tych deklaracji, a następnie w deklaracji sporządzonej najpóźniej za październik 1997 r. wykazali stratę, mają prawo w 1997 r. do zwrotu zapłaconego podatku dochodowego w wysokości odpowiadającej różnicy między kwotą podatku zapłaconego a kwotą podatku należnego za ten okres.

2. Prawo do zwrotu zapłaconego podatku dochodowego, o którym mowa w ust. 1, przysługuje na wniosek podatnika złożony wraz z deklaracją na podatek dochodowy.

3. Urząd skarbowy zwraca kwotę zapłaconego podatku dochodowego w terminie nie przekraczającym 30 dni od dnia złożenia deklaracji, o której mowa w ust. 1.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*